

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 11 czerwca 2012 r.

DOLiS/DEC-533/12/36301, 36310

dot. [...]

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 w związku z art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.) oraz art. 12 pkt 2 i art. 22 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (tekst jedn. Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), po rozpoznaniu wniosku Pana K. P., reprezentowanego przez adwokata A. W., o ponowne rozpatrzenie sprawy w której wydano decyzję Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 23 grudnia 2011 r. (znak: DOLiS/DEC-1087/11/63547,63550), dotyczącą wniosku Pana K. P. o udostępnienie przez G. S.A., danych osobowych osób zamieszczających wpisy i komentarze na blogu pod adresem internetowym [...],

utrzymuję w mocy zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynął wniosek Pana K. P., zwanego dalej Skarżącym, reprezentowanego przez adwokata A. W. z kancelarii adwokackiej „A”, o udostępnienie przez spółkę G. S.A., (zwaną dalej Spółką) danych osobowych osób zamieszczających wpisy i komentarze na blogu pod adresem internetowym [...]. W treści wniosku wskazano, że Spółka jest administratorem portalu internetowego A., w którym publikowany był blog pod adresem [...]. Wskazano również, że na przedmiotowym blogu znajdowały się anonimowe wpisy, których treść należy uznać za zniesławiającą i znieważającą wnioskodawcę. Skarżący wniósł o cyt.: „(...) [z]wrócenie się do G. S.A. o udostępnienie danych osobowych osób zamieszczających wpisy i komentarze na blogu pod adresem [...] (...)”. W piśmie z dnia [...] października 2011 r. (karta 13 akt sprawy) pełnomocnik Skarżącego sprecyzował przedmiot postępowania wskazując: „(...) informuję, iż wniosek o udostępnienie danych osobowych od G. S.A. dotyczył udostępnienia imion, nazwisk oraz adresów zamieszkania lub zameldowania osób umieszczających wpisy na stronie internetowej pod adresem [...]”.

W toku przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych (zwany dalej również Generalnym Inspektorem) ustalił, co następuje.

1. Od dnia [...] sierpnia 2009 r. na publikowanym na administrowanym przez Spółkę portalu A. blogu dostępnym pod adresem [...] (dalej – blog) znajdowały się anonimowe wpisy, których treść zniesławiała i znieważała Skarżącego.
2. W dniu [...] kwietnia 2010 r. do Biura Generalnego Inspektora wpłynął wniosek Skarżącego (złożony wraz z innymi podmiotami) o wydanie decyzji administracyjnej nakazującej Spółce udostępnienie danych osobowych użytkownika portalu internetowego A., publikującego na blogu w zakresie adresu internetowego (Internet Protocol) komputera, loginu, hasła, adresu e-mail, imienia i nazwiska oraz adresu zamieszkania.
3. W dniu [...] czerwca 2010 r. Sąd Okręgowy Wydział I Cywilny wydał postanowienie o zabezpieczeniu roszczeń Skarżącego, nakazujące Spółce uniemożliwienie publicznego dostępu do treści wpisów oraz uniemożliwienie dalszego umieszczania wpisów na blogu. Spółka w wykonaniu ww. postanowienia usunęła z sieci Internet treści bloga.
4. W dniu [...] sierpnia 2010 r. Skarżący złożył do Sądu Rejonowego za pośrednictwem Komendy Wojewódzkiej Policji skargę na podstawie art. 488 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555 z późn. zm.), dla której prawidłowego rozpoznania oraz pociągnięcia sprawców do odpowiedzialności konieczne jest ich wskazanie.
5. W dniu [...] listopada 2010 r. Sąd Okręgowy Wydział I Cywilny wydał postanowienie o umorzeniu postępowania w sprawie z powództwa Skarżącego przeciwko Spółce (sygn. akt [...]) o ochronę dóbr osobistych. Na posiedzeniu w sprawie pełnomocnik powoda (Skarżącego) oświadczył, że cyt.: „(...) powód jest usatysfakcjonowany tym, że sporny blog >>P.<< został usunięty z internetu. Wobec powyższego imieniem powoda w całości cofa pozew w tej sprawie (...)”. Pełnomocnik strony pozwanej (Spółki) oświadczył w szczególności, że wyraża zgodę na cofnięcie pozwu.
6. W dniu 24 lutego 2011 r. Generalny Inspektor wydał decyzję (znak: DOLiS/DEC-141/11/8046) umarzającą postępowanie w sprawie o sygn. [...] na wniosek Skarżącego (złożony wspólnie z innymi podmiotami). Przedmiotowy wniosek był skutkiem złożonego przez Spółkę w dniu [...] listopada 2010 r. oświadczenia o trwałym usunięciu danych dotyczących adresu internetowego (Internet Protocol), z którego dokonywano wpisów na blogu, jak również wszelkich innych danych, które mogłyby posłużyć do identyfikacji autora bloga. Jednocześnie pełnomocnik Skarżącego (i innych podmiotów) podkreślił, iż cyt.: „(...) z uwagi na wskazane wyżej fakty postępowanie przed GODO stało się bezprzedmiotowe i z tego względu skarżący cofają wniosek z dnia [...] kwietnia 2010 r. (...)”.
7. W dniu [...] maja 2011 r. Skarżący skierował do Spółki wniosek o udostępnienie danych osób zamieszczających wpisy na blogu. Uzasadniając przedmiotowy wniosek Skarżący wskazał, iż cyt.: „(...) powyższe (...) jest konieczne dla realizacji uprawnień osób pokrzywdzonych wpisami i komentarzami, znajdującymi się na wskazanym blogu. Treść owych wpisów świadczy bowiem jednoznacznie o popełnieniu przestępstw przez ich autorów (...)”.
8. Pismem z dnia [...] czerwca 2011 r., stanowiącym odpowiedź na pismo, o którym mowa w punkcie poprzednim, Spółka poinformowała Skarżącego, że nie posiada żadnych danych pozwalających na identyfikację ww. osób. Jednocześnie Spółka wskazała, że kwestia udostępnienia danych

osobowych, o których mowa wyżej, była już przedmiotem postępowania przed Generalnym Inspektorem [...], które – na wniosek Skarżącego – zostało zakończone decyzją umarzającą to postępowanie (decyzja, o której mowa w pkt 6). Spółka jednocześnie podkreśliła, że cyt.: „(...) od czasu usunięcia przedmiotowego bloga do chwili obecnej nie jest prowadzony żaden blog (...)”. W dalszej części Spółka wskazała, że cyt.: „(...) [n]ajprawdopodobniej na skutek zablokowania dostępu do treści bloga i usunięcia jego treści, autor bloga usunął także konto pocztowe, którego użyto do zakładania bloga, a w którym zamieszczone były identyfikujące go dane. Usunięcie przez użytkownika ww. konta pocztowego powoduje usunięcie ze zbiorów danych Spółki wszelkich informacji pozwalających na identyfikację tego użytkownika ponieważ Spółka traci tym samym podstawę do przetwarzania jego danych osobowych, skoro zrezygnował on z usługi poczty elektronicznej (...)”. Jednocześnie Spółka poinformowała Skarżącego, iż nie ma możliwości uczynienia zadość zgłaszanemu przez niego żądaniu.

9. W złożonych do Biura Generalnego Inspektora w dniu [...] listopada 2011 r. wyjaśnieniach (karty 17-19 akt sprawy) Spółka poinformowała, że cyt.: „(...) nie posiada ani też nie przetwarza żadnych danych pozwalających na identyfikację osób, które zamieszczały wpisy na stronie internetowej pod adresem [...] (...)”, wyjaśniając jednocześnie, że najprawdopodobniej na skutek zablokowania dostępu do treści bloga i usunięcia jego treści, autor bloga usunął również konto pocztowe, którego użyto do założenia bloga, a w którym zamieszczone były identyfikujące autora bloga dane, oraz że usunięcie przez użytkownika konta pocztowego powoduje usunięcie ze zbiorów danych Spółki wszelkich informacji pozwalających na identyfikację tego użytkownika, ponieważ w przypadku rezygnacji użytkownika z usługi poczty elektronicznej Spółka traci podstawę do przetwarzania jego danych osobowych. Spółka wskazała, że jest podmiotem świadczącym usługi drogą elektroniczną i nie podlega obowiązkowi przechowywania danych dotyczących użytkowników określonego w ustawie Prawo telekomunikacyjne.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiotowej sprawie Generalny Inspektor w dniu 23 grudnia 2011 r. wydał decyzję administracyjną umarzającą postępowanie (znak: DOLiS/DEC-1087/11/63547,63550).

Pismem z dnia [...] stycznia 2012 r. (w ustawowym terminie) pełnomocnik Skarżącego złożył wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy rozstrzygniętej ww. decyzją. W ww. wniosku pełnomocnik Skarżącego wniósł o:

- 1) ponowne rozpatrzenie sprawy z wniosku o zobowiązanie [Spółki](#) do udostępnienia danych osobowych osób zamieszczających wpisy i komentarze na blogu;
- 2) uchylenie decyzji z dnia [...] grudnia 2011 r. w całości;
- 3) zobowiązanie [Spółki](#) do udostępnienia danych osobowych osób zamieszczających wpisy i komentarze na blogu, w szczególności ich imion, nazwisk i adresów zamieszkania lub zameldowania, jak również adresów IP komputerów, którymi posłużono się do zamieszczenia w Internecie przedmiotowych wypowiedzi.

Pełnomocnik Skarżącego zarzucił, że zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem:

- 1) art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U. 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.), zwanej dalej Kpa, poprzez błędne przyjęcie, iż

postępowanie stało się bezprzedmiotowe oraz umorzenie postępowania w sytuacji, gdy powyższa przesłanka nie zachodzi w niniejszym postępowaniu, a tym samym poprzez brak merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy;

- 2) art. 77 § 1 Kpa w związku z art. 80 Kpa poprzez oparcie decyzji administracyjnej na subiektywnym i nie znajdującym oparcia w materiale dowodowym stanowisku Spółki oraz poprzez brak wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego.

Uzasadniając zarzut naruszenia art. 105 § 1 Kpa pełnomocnik Skarżącego podniósł, że przesłanka określona w tym przepisie w niniejszym postępowaniu nie zachodzi. Wskazał, że jako podstawę uznania, iż postępowanie stało się bezprzedmiotowe Generalny Inspektor wskazuje wyjaśnienia Spółki, zgodnie z którymi nie przetwarza ona już danych umożliwiających identyfikację autorów wypowiedzi zamieszczonych na blogu, podczas gdy wyjaśnienia Spółki nie mogą zostać uznane za wystarczające dla wykazania, iż postępowanie stało się bezprzedmiotowe dla umorzenia postępowania. Pełnomocnik Skarżącego podniósł, że Skarżący przez cały czas utrzymywał wnioski o zobowiązanie Spółki do udostępnienia danych, co przesądza o braku możliwości uznania, iż postępowanie stało się bezprzedmiotowe oraz, że cyt. „co więcej, niezależnie od stanowiska G. S.A., istnieje podmiot postępowania, a więc wnioskodawca, którego dotyczyły wypowiedzi zamieszczone na blogu. Przez cały czas istnieje także przedmiot postępowania, a więc zobowiązanie Administratora do udostępnienia danych autorów wypowiedzi o wnioskodawcy, co umożliwi mu dochodzenie roszczeń i ochronę jego praw na drodze postępowania cywilnego oraz karnego. Istnieje także stan faktyczny, podlegający konkretyzacji przez GIODO, a więc zamieszczenie wypowiedzi w Internecie, godzących w dobra wnioskodawcy, jak również konieczność ustalenia tożsamości sprawców naruszeń”. Pełnomocnik Skarżącego podniósł również, że „O braku możliwości uznania, iż postępowanie stało się bezprzedmiotowe, decyduje także istnienie podstawy faktycznej i prawnej wniosku o zobowiązanie do udostępnienia danych. Podstawą prawną jest art. 18 ustawy o ochronie danych osobowych. Podstawą faktyczną jest konieczność ustalenia danych autorów wypowiedzi, godzących w prawa wnioskodawcy. Konieczność ustalenia tych danych jest cały czas aktualna”.

Uzasadniając zarzut wydania zaskarżonej decyzji z naruszeniem art. 77 § 1 w związku z art. 80 Kpa pełnomocnik Skarżącego podniósł, że decyzja została oparta na jednostronnym, subiektywnym i nieopartym żadnymi dowodami stanowisku Spółki, iż nie może ona udostępnić danych autorów wypowiedzi zamieszczonych na blogu oraz wskazał, że powyższe stanowisko nie może jednak zostać uznane za wystarczające dla uzasadnienia umorzenia postępowania bowiem zgodnie z dyspozycją 77 § 1 Kpa, Generalny Inspektor był obowiązany zebrać w sprawie materiał dowodowy, który w sposób obiektywny i niepozostawiający wątpliwości pozwoliłby na ustalenie, iż rzeczywiście nie ma możliwości pozyskania danych identyfikujących autorów wypowiedzi. Pełnomocnik Skarżącego zarzucił, że stanowisko Spółki nie zostało w żadnej mierze zweryfikowane przez Generalnego Inspektora a pomimo tego stało się podstawą wydania decyzji o umorzeniu postępowania. Pełnomocnik Skarżącego podniósł również, że każde rozstrzygnięcie winno zostać oparte na podstawie całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, co wynika wprost z brzmienia art. 80 Kpa. Pełnomocnik Skarżącego zarzucił, że Generalny Inspektor nie zbadał, czy okoliczność rzekomego braku możliwości udostępnienia danych przez Spółkę została udowodniona oraz wskazał, że „Wręcz przeciwnie, stała się ona podstawą rozstrzygnięcia

o umorzeniu postępowania pomimo, iż nie przedstawiono dowodu, potwierdzającego brak możliwości udostępnienia danych. Subiektywne stanowisko G. S.A. wystarczyło dla zakończenia postępowania bez merytorycznego załatwienia sprawy”. Pełnomocnik Skarżącego podniósł ponadto, iż „Nie ma znaczenia w niniejszej sprawie powoływana w uzasadnieniu decyzji okoliczność, że blog nie jest już prowadzony. Nadto, w wyjaśnieniach spółka przyznała, iż była administratorem danych autorów wypowiedzi, którzy mieli także konta pocztowe. Można więc z dużą dozą prawdopodobieństwa stwierdzić, iż administrator dysponuje archiwalnymi danymi, pozwalającymi na ustalenie tożsamości autorów przedmiotowych wypowiedzi. Nadto, wnioskodawca pozostaje przekonany, iż G. S.A. dysponuje lub ma możliwość łatwego ustalenia adresów IP komputerów, którymi posłużono się do zamieszczenia przedmiotowych wypowiedzi. Ich udostępnienie wnioskodawcy umożliwiłoby mu skuteczną ochronę jego praw i dochodzenie roszczeń”.

Po ponownym rozpatrzeniu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i przeanalizowaniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy Generalny Inspektor zważył, co następuje.

Rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonej decyzji Generalnego Inspektora z dnia 23 grudnia 2011 r. jest prawidłowe, a okoliczności podniesione we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy nie uzasadniają jego zmiany.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu wydania zaskarżonej decyzji z naruszeniem art. 77 § 1 Kpa w związku z art. 80 Kpa, wskazać należy, że w ocenie Generalnego Inspektora zarzut naruszenia tych przepisów jest niezasadny. Przede wszystkim zaznaczyć należy, że podstawą rozstrzygnięcia sprawy było uznanie przez Generalnego Inspektora za udowodniony fakt, że Spółka nie przetwarza danych osobowych żądanych przez Skarżącego. W tym miejscu przytoczyć należy treść przepisów odnoszących się do zbierania i oceny materiału dowodowego w postępowaniu administracyjnym. Zgodnie z art. 75 § 1 Kpa jako dowód należy dopuścić wszystko, co może przyczynić się do wyjaśnienia sprawy, a nie jest sprzeczne z prawem. W szczególności dowodem mogą być dokumenty, zeznania świadków, opinie biegłych oraz oględziny. Zgodnie z art. 77 § 1 Kpa organ administracji publicznej jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy. W myśl art. 80 Kpa organ administracji publicznej ocenia na podstawie całokształtu materiału dowodowego, czy dana okoliczność została udowodniona. Zgodnie z art. 81 Kpa okoliczność faktyczna może być uznana za udowodnioną, jeżeli strona miała możliwość wypowiedzenia się co do przeprowadzonych dowodów, chyba że zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 10 § 2.

Mając na uwadze powyższe wskazać należy, że Generalny Inspektor w trakcie postępowania podjął czynności mające na celu ustalenie stanu faktycznego sprawy występując do Spółki pismem z dnia [...] listopada 2011 r. (karta 15 akt sprawy) m.in. o poinformowanie czy Spółka przetwarza informacje o osobach umieszczających wpisy na stronie internetowej pod adresem [...] w zakresie, którego żąda Skarżący. W odpowiedzi Spółka wskazała, że cyt.: „(...) nie posiada ani też nie przetwarza żadnych danych pozwalających na identyfikację osób, które zamieszczały wpisy na stronie internetowej pod adresem [...] (...)”. W ocenie Generalnego Inspektora będące dowodem w sprawie wyjaśnienia Spółki są wystarczające do ustalenia stanu faktycznego sprawy, jak również są

wiarygodne, spójne i nie budzą wątpliwości. Brak jest zarazem jakichkolwiek dowodów, mogących świadczyć o tym, że te wyjaśnienia są niezgodne z prawdą, w związku z czym stan faktyczny sprawy mógłby być inny od ustalonego w oparciu o te wyjaśnienia. Wskazać w tym miejscu należy, że orzecznictwo sądowe wskazuje na dopuszczalność ustalania przez Generalnego Inspektora stanu faktycznego sprawy w oparciu o dowód w postaci wyjaśnień strony. Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia [...] marca 2009 r. (sygn. akt [...]) - odnosząc się do podniesionego w uzasadnieniu skargi kasacyjnej argumentu, że Generalny Inspektor dysponując szerokim wachlarzem środków dowodowych wymienionych w art. 14 ustawy o ochronie danych osobowych, ograniczył się jedynie do dania wiary wyjaśnieniom podmiotu zainteresowanego w korzystnym rozstrzygnięciu sprawy - stanął na stanowisku, że działanie organu nie naruszyło przepisów Kpa stwierdzając, iż „treść art. 14 U.o.d.o. wskazuje na zasadnicze środki, a zarazem kompetencje, z jakich korzysta Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych przy wypełnianiu postawionych ustawą zadań w zakresie ochrony danych osobowych, przy czym powołany przepis nie uzależnia wystąpienia ich łącznie. Jednym z uprawnień kontrolnych wymienionych w w/w artykule jest żądanie pisemnych wyjaśnień. Tym samym należy zgodzić się z twierdzeniem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, iż w toku postępowania kontrolnego organ stosuje środki, które w jego ocenie są wystarczające do ustalenia stanu faktycznego sprawy. Z przepisów prawa wynika, iż organ nie ma obowiązku stosowania wszystkich środków dowodowych. Przepis art. 75 kpa wyraża zasadę równej mocy środków dowodowych nie wprowadzając ograniczeń co do rodzaju dowodów, którym należy przyznać pierwszeństwo w ustaleniu danego faktu”.

Ponadto, należy zwrócić uwagę, że Generalny Inspektor pismem z dnia [...] grudnia 2011 r. (doręczonym w dniu [...] grudnia 2011 r.) poinformował pełnomocnika Skarżącego o przysługującym stronie na podstawie art. 10 § 1 Kpa uprawnieniu do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań oraz wskazał termin do realizacji tego uprawnienia. Oznacza to, że pełnomocnik Skarżącego miał możliwość wypowiedzenia się co do przeprowadzonych dowodów. Wobec powyższego fakt, że Spółka nie przetwarza wnioskowanych przez Skarżącego informacji – stosownie do art. 81 Kpa – zasadnie został uznany za udowodniony. Zauważyć również należy, że pełnomocnik Skarżącego zarówno przed wydaniem zaskarżonej decyzji, jak i w późniejszym terminie nie tylko nie przedstawił dowodów świadczących o tym, że wyjaśnienia Spółki są niezgodne z prawdą ale nawet nie wskazał na dowód mogący podważyć te wyjaśnienia. W szczególności nie dowodzi nieprawdziwości wyjaśnień Spółki fakt, że w ocenie pełnomocnika Skarżącego umożliwienie w przeszłości przez Spółkę - osobie której danych żąda Skarżący - prowadzenia bloga i korzystania z poczty elektronicznej wskazuje, iż cyt. „można (...) z dużą dozą prawdopodobieństwa stwierdzić, iż administrator dysponuje archiwalnymi danymi, pozwalającymi na ustalenie tożsamości autorów przedmiotowych wypowiedzi”. Odnosząc się z kolei do kwestii pozostawiania Skarżącego w przekonaniu, iż Spółka dysponuje lub ma możliwość łatwego ustalenia adresów IP komputerów, którymi posłużono się do zamieszczenia przedmiotowych wypowiedzi, których udostępnienie Skarżącemu umożliwiłoby mu skuteczną ochronę jego praw i dochodzenie roszczeń wskazać należy, że kwestia adresu lub adresów IP wykracza poza zakres niniejszego postępowania, który wyznaczył pełnomocnik Skarżącego w piśmie z dnia [...] października 2011 r. wskazując, że „(...) wniosek o udostępnienie danych

osobowych od G. S.A dotyczył udostępnienia imion, nazwisk oraz adresów zamieszkania lub zameldowania osób umieszczających wpisy na stronie internetowej pod adresem [...].”

Podsumowując tę część uzasadnienia wskazać zatem należy, że po ponownym przeanalizowaniu zgromadzonego materiału dowodowego pod kątem zarzutów podniesionych przez pełnomocnika Skarżącego w stosunku do decyzji z dnia 23 grudnia 2011 r. Generalny Inspektor nie stwierdza nieprawidłowości w zgromadzonym materiale dowodowym ani konieczności jego uzupełnienia.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 105 § 1 Kpa - stanowiącego, iż gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe w całości albo w części, organ administracji publicznej wydaje decyzję o umorzeniu postępowania odpowiednio w całości albo w części - wskazać należy, że Generalny Inspektor podtrzymuje wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji stanowisko, że nieprzetwarzanie przez Spółkę w chwili wydawania decyzji administracyjnej w niniejszej sprawie żądanych przez Skarżącego informacji powoduje, iż niniejsze postępowanie staje się bezprzedmiotowe, w związku z czym należy je umorzyć. Stanowisko, że brak danych osobowych, których dotyczy postępowanie (będący wynikiem np. ich usunięcia) uniemożliwia wydanie przez Generalnego Inspektora decyzji merytorycznej i skutkuje koniecznością umorzenia postępowania znajduje oparcie w orzecznictwie sądów administracyjnych. W szczególności należy w tym miejscu powołać tezę 1 wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 13 lipca 2010 r. (sygn. akt II SA/Wa 444/10), oddalającego skargę na decyzję Generalnego Inspektora w przedmiocie umorzenia postępowania w sprawie przetwarzania danych osobowych, gdzie wskazano, że „aby mogło dojść do wydania decyzji merytorycznej na podstawie art. 18 ust. 1 u.o.d.o., dane osobowe osoby zainteresowanej - która złożyła do organu wnioski dotyczące przetwarzania jej danych osobowych - muszą znajdować się w posiadaniu podmiotu, którego wnioski ten dotyczy”. Podobne stanowisko zajął Naczelny Sąd Administracyjny w przytaczanym już wcześniej wyroku z dnia 31 marca 2009 r. w sprawie o sygn. akt I OSK 500/08 stwierdzając, że „Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie właściwie ocenił zebrany materiał dowodowy. Wobec uzyskania przez organ w toku postępowania administracyjnego wyjaśnień, złożonych przez (...) przy piśmie z dnia (...), Sąd pierwszej instancji zasadnie wywiódł, iż w sytuacji gdy dane osobowe skarżącego nie były przetwarzane, postępowanie w sprawie stało się bezprzedmiotowe. Wobec tego było podstaw do podejmowania rozstrzygnięcia przez Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, a postępowanie przed organem podlegało umorzeniu na podstawie art. 105 § 1 kpa”.

Generalny Inspektor podtrzymuje również zawartą w zaskarżonej decyzji ocenę odnośnie stanowiska Spółki, że w niniejszej sprawie zachodzi stan rzeczy osądzonej. W ocenie Generalnego Inspektora w zaskarżonej decyzji zasadnie oceniono, że ww. stan nie zachodzi. Decyzja ostateczna ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą prawną stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami. Tożsamość musi dotyczyć też przedmiotu, tj. podstawy prawnej, podstawy faktycznej i treści żądania strony. W niniejszej sprawie powyżej wskazane warunki nie zostały spełnione, bowiem decyzja administracyjna wydana w sprawie o sygn. DOLiS-440-333/10 nie rozstrzygała sprawy co do istoty, a ponadto występowały różnice w przedmiocie, w szczególności w treści żądania strony.

Podsumowując, w ocenie Generalnego Inspektora zaskarżona decyzja administracyjna z dnia 23 grudnia 2011 r. nie została wydana z naruszeniem przepisów regulujących zbieranie i ocenę dowodów a zawarte w niej rozstrzygnięcie jest prawidłowe, w związku z czym nie ma podstaw do jej uchylenia.

W tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak w sentencji.

Decyzja jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych, w związku z art. 13 § 2 oraz art. 53 § 1 i 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz. U. z 2012 r., poz. 270), od niniejszej decyzji stronie przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (na adres: ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa).